

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Δια τὸ ἰσχυρότερον ἄρ. 12.
Δια τὸ ἰσχυρότερον * 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Παρά τοις Κ. Κ. Διδασκαλῆσι
καὶ τοῖς ἐπιτάταις τῶν Ἰα-
χυθρομῶν ἐν τῇ ἡμετέρῃ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησίων Προξένοις
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἐκδοτοῦ.

Συμπεριλαμβάνεται ὑπὸ Δ. Παλαγγῆ
καὶ ἐκδίδεται ἐν ἑαυτοῦ, καὶ
ἐκ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα
δυσκολία αὐτῆς ἀφορῶσα.
Τῆς καταχωρητικῆς ἀγγε-
λίαν λαμβ. 15 ὁ στίχος.

Ὅχι οἱ πολλοὶ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

* Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἐδο-
μάδος.

Ἀθήναι, τῆν 4 Ἰουλίου 1854.

Περὶ εὐθύνης.

Πάντες οἱ ἀρχὴν τινα πεπιστευμένοι ἐν Ἀθήναις, ἰδίως δὲ οἱ στρατηγοὶ, οἱ πρέσβεις, οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ πάρεδροι αὐτῶν, οἱ διαιτηταί, οἱ ἱερεῖς καὶ αἱ ἱερεῖαι, οἱ δημόσιοι γραμματεῖς, οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν, οἱ τριήραρχοι καὶ αὐτὴ ἡ βουλὴ τῶν πεντακοσίων ὡς καὶ ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου ἦσαν ὑπεύθυνοι διὰ τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν αὐτοῖς ἀνατεθειμένων δημοσίων καθηκόντων. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ πολυπληθεῖς τῶν δημοτικῶν δικαστηρίων δικασταὶ ἦσαν οἱ μόνοι ἀνεύθυνοι, διότι ὡς ἐκπροσωποῦντες τὸν λαὸν ἦσαν τρόπον τινὰ εἰς ἑαυτοὺς ὑπεύθυνοι. Εὐθύνη δὲ ἐλέγετο ἡ πάντων τῶν ἀνωτέρω λογοδοσία μετὰ τῆς λήξεως τῆς ἀρχῆς αὐτῶν. Ἐκαστος τῶν ὑπεύθυνον ἀρχὴν ἐχόντων ὤφειλεν εὐθύνας οἰοῦναι ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀφ' ἧς ἐπαύε ταύτης, ἐνόσω δὲ δὲν ἐξετέλει τοῦτο τὸ χρέος πᾶσα αὐτοῦ ἡ περιουσία διετέλει ὑπόχρεως τῇ πόλει, καὶ δὲν ἐπετρέπετο αὐτῷ ἢ πέραν τῶν ὀρίων τῆς Ἀττικῆς ἐξόδος, οὔτε ἡ ἀνάθεσις θεῶν τινὶ ἄλλῃ ἢ μέρους τῆς οὐσίας αὐτοῦ, οὔτε ἡ τῆς διαθήκης αὐτοῦ συγγραφή, οὔτε ἡ δι' εἰσποικίτου μεταβίβασις αὐτοῦ ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλο γένος ἢ οἶκον, οὔτε νέα αὐτῷ ἐνεχειρίζετο ἀρχὴ, οὔτε ἀπενέμοντο αὐτῷ ὑπὸ τῆς πόλεως τιμαὶ ἢ ἀμοιβαί. Ἐάν ὁ ὑπεύθυνος δὲν ἔδεν εὐθύνας ἐντὸς τοῦ ὀρισμένου χρόνου ἦν ὑποκείμενος εἰς τὴν ἀλογίῳ λεγομένην δίκην. (ἀλογίῳ δὲ δίκῃ ἦν κατὰ τῶν οὐκ ἀποδιδόντων λογισμῶν ὡς ἀν διαχειρίσασθαι, Πολυδ. Η. 54). Ὅτε δὲ ἔδιδεν ὑπόλογός τις εὐθύνας ἠδύνατο ἕκαστος τῶν πολιτῶν προσερχόμενος νὰ κατηγορήσῃ αὐτόν, ἐὰν ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν διεχειρίσθη πιστῶς καὶ κατὰ νόμον τὴν αὐτῷ πιστευθεῖσαν ἀρχήν. Ὅσοι δὲν ἀπέδιδον τὸν ἀπαιτούμενον λογισμὸν, καὶ εἰς τὸ δικαστήριον προσκαλούμενοι δὲν προσήρχοντο ἢ ἀπολογηθῶσιν, ἀπεστεροῦντο τῶν τοῦ πολίτου δικαίων καθάπερ ἄτιμοι γινόμενοι (Δημοσθ. κ. Μειδ. 542, ἰδ. καὶ ἐφ. Μελ. σελ. 13).

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω καταλόγου τῶν εἰς εὐθύνην ὑποκειμένων φαίνεται ὅτι ἦσαν ὑπεύθυνοι οὐ μόνον οἱ τὴν διοίκησιν τῶν δημοσίων χρημάτων πεπιστευμένοι, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι τῶν ἐν τέλει, παρ' ὧν ἐζητεῖτο μόνον λόγος περὶ τῆς διαγωγῆς αὐτῶν κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν καθηκόντων αὐτῶν. Καὶ τῶν μὲν πρώτων ἡ ἐξέλεξις ἐνῆργεῖτο μεθ' ὅσης πλείστης ἀκριβείας, ἐχούσης πρὸς τοῦτο τῆς πόλεως διαφόρους τρόπους. Οἱ δευτέροι δὲ συνήθως παρουσιάζοντο ἐνώπιον τῶν ἐκπροσωπούντων τὸν δῆμον, ἵνα ἴδωσι μὴ ὑπῆρχε κατηγορία τις κατ' αὐτῶν. Ἄν οὐδεὶς παρουσιάετο κατηγορῶς ἀπελύοντο οἱ αὐτῶς ὑπεύθυνοι ἐντίμως (τοῦτο ἐλέγετο ἐπισημαίνεσθαι, Δημοσθ. περὶ Στεφ. 310) ἀνεύθυνοι γινόμενοι.

Ἡ τῶν λογισμῶν ἀπόδοσις ἐγίνετο ἐν Ἀθήναις ἐνώπιον τῶν λεγομένων εὐθύνων ἢ τῶν λογιστῶν ἀμφότερα τὰ ὀνόματα ταῦτα ἀπαντῶνται τὸ πλείστον ὀμοῦ, δὲν γνωρίζομεν δὲ ἀκριβῶς ὅποια τις ἦν ἡ μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰ. Εἰς ἄλλας πόλεις ὀνομάζοντο οἱ εὐθύνες λαμβάνοντες συνήγοροι ἢ ἐξετασταί. Τῶν γραμματικῶν τινες (Μεγ. ἐτυμολογ. καὶ Φωτ. ἐν λ. εὐθύνων) λέγουσιν ὅτι ὀνομάσθησαν μεταγενεστέρως λογισταὶ οἱ πρότερον λεγόμενοι εὐθυνοί. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ὁμῶς τῶν ῥητόρων ἐξάγεται μετὰ πλείστης πιθανότητος ὅτι ἦσαν διαφορὰ τὰ ἔργα αὐτῶν. Ἐκ τῶν παρὰ Βοικίῳ μαρτυριῶν (Δημοσθ. Οἰκ. Ἀθ. σελ. 190 β. ἐκδ.) καταφαίνεται ἐτι ὅτι ἡ τῶν λογιστῶν λειτουργία, καίτοι στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς τῶν εὐθύνων, ἦν πολὺ αὐτῆς εὐρύτερα, καὶ οἱ δευτέροι ἦσαν μᾶλλον πάρεδροι τῶν πρώτων ἢ ὄλως ἰδίᾳ ἀρχῆ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δειχθήσεται.

Οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν δημοσίων χρημάτων διαχειριζόντων καὶ

τῆς ἀρχῆς παυομένων παρεδίδοντο πρῶτον εἰς τοὺς λογιστὰς πρὸς ἐλεγχον. Ἄν οὗτοι ἀνεύρισκον δυσκολίαν ἢ πλοκὴν τινα ἢ ἔλλειψιν, ἢ ἂν εἰσήγοντο κατηγορίαι κατὰ τοῦ πρώην δημοσίου ὑπρέτου, ἐντὸς τῶν τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παύσεως αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἀνετίθετο ἡ περαιτέρω ἐξέτασις εἰς τοὺς εὐθύνους, καὶ ἐνώπιον τούτων ὤφειλε ἵνα παρασταθῇ ὁ ὑπεύθυνος καὶ συζητήσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ἐάν οἱ εὐθυνοὶ ἀνεκάλυπτον ὅτι οἱ λογισμοὶ ἦσαν ἐπιλήψιμοι, ὅτι ὁ λόγον δίδων κατέσχε μέρος τῶν δημοσίων χρημάτων, ὅτι ἐδωροδοκῆθη, ἢ ὅτι αἱ κατ' αὐτοῦ κατηγορίαι ἦσαν βάσιμοι, ἀνέφερον τὴν ὑπόθεσιν εἰς δικαστήριον, οὗ τοὺς δικαστὰς ἐκλήθον οἱ λογισταί. Εἰς τὸ δικαστήριον δὲ τοῦτο ἐκήρυττεν ὁ κήρυξ αὐτῶν προσκαλῶν τὸν βουλόμενον κατηγορῆσαι τοῦ λόγον δίδοντος (Δισχ. κ. Κτησιφ. 57, ἐτυμ. Μεγ. ἐν λ. Εὐθύνη. Bekker ἀνέκδ. 245. 6).

Τὸ δικαστήριον συνεδριάζεν εἰς τὸ λογιστήριον, ἐνθα κατὰ πρῶτον ἔπεμπον πρὸς ἐξέτασιν εἰς τοὺς λογιστὰς τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν οἱ πεπαυμένοι τῆς ὑπευθύνου ἀρχῆς (Ἀνδοκ. περὶ μυστ. 37, Λυσ. Κ. Πολυστ. 672). Φαίνεται δὲ λίαν πιθανὸν ὅτι εἰς τὰς ἐν τῷ λογιστηρίῳ δίκας ἐλάμβανον μέρος ἐνεργητικὸν καὶ οἱ εὐθυνοί. Ἀθέβαιον δὲ ὑπάρχει ἐὰν ἐνήργουν μόνον ὡς πάρεδροι τῶν λογιστῶν, ἢ ἂν, ὡς ὁ Πολυδεύκης λέγει, εἰσέπραττον τὰ σφετερισθέντα χρήματα καὶ τὰς ἐπιβαλλόμενας ζημίας. (Η. 100). Εὐθυνοὶ ὡς καὶ λογισταὶ ἦσαν δέκα, εἰς ἐξ ἑκάστης φυλῆς (Φωτ. ἐν λ. Εὐθύνος καὶ Ἄρποκρ. ἐν λ. Λογισταί). Οἱ λογισταὶ ἀπεδεικνύοντο ὑπὸ τῆς βουλῆς διὰ κλήρου. Ἄν καὶ οἱ εὐθυνοὶ ἦσαν κληρωτοὶ ὑπάρχει ἀθέβαιον. Ὁ μὲν Φώτιος θέλει αὐτοὺς τοιοῦτους, ὁ δὲ Πολυδεύκης λέγει ὅτι οἱ εὐθυνοὶ προσαιροῦνται. (Η. 100). Πᾶς εὐθύνος εἶχε δύο παρεδρους (Boeckh δημοσ. Οἰκ. Ἀθηναίων, Timmann κ. λ.).

Τὰ πρῶτα ἔχνη τοῦ ἀληθῶς δημοκρατικοῦ τοῦτο κατασκευάσματος εὐρίσκονται εἰς τὴν σύστασιν τῆς μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς βασιλείας ὑπευθύνου ἀρχῆς, ὑπὸ τῶν εὐπατριδῶν (Παισ. Δ. 5. 4). Παρόμοιον σύστημα εἰσήχθη καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας δημοκρατούμενας πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

—ooo—

Μανουὴλ ὁ Χρυσολωρᾶς.

Μανουὴλ ὁ Χρυσολωρᾶς ὑπῆρξεν ἐκ τῶν μάλιστα πεπαιδευμένων συγχρόνων αὐτῷ καὶ τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΔ. αἰῶνος ἢ Ἑλληνικῆ αὐτοκρατορία ἠπειλεῖτο τὸν ἑσχατον κίνδυνον ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Βαγιαζίτου Β'. οὗτινος τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς κατέστρεψεν ὁ Τιμούρ, ὃς ὡς ζωγρηθεὶς ἀπέθανεν αἰμαλῶτος. Πρὸ τοῦ γεγονότος τούτου, καὶ πιθανῶς τῷ 1389 μ. Χ. ὁ Μανουὴλ Χρυσολωρᾶς ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου πρὸς βασιλεῖς τινες τῆς Εὐρώπης (ἐν οἷς καὶ πρὸς τὸν τῆς Ἀγγλίας), ὅπως καταπέσει αὐτοὺς ἵνα κινήσωσι σταυροφορίαν κατὰ τῶν Τούρκων. Τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἐπιδιώκων κατέτριψεν ἔτη ὅλα παρὰ ταῖς αὐλαῖς αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσεν, ἐνεκα τῆς δυσπιστίας τῶν ἡγεμόνων τούτων πρὸς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ ἀποστειλαντος τῶν Χρυσολωρᾶν αὐτοκράτορος. Τὴν γνωριμίαν ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ κτησάμενος ὁ Χρυσολωρᾶς πεπαιδευμένων τινῶν Ἰταλῶν συγκατένευσεν, αἰτησάντων αὐτῶν, ἵν' ἀποκατασταθῇ εἰς Ἰταλίαν καὶ διδάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν καὶ τοῦτο ἐπιτυχῶς λίαν ἐποίησεν ἐν Βενετίᾳ, Φλωρεντίᾳ, Μεδιολάνῳ, Παύᾳ καὶ Ρώ-

μη, μαθητάς σχών άνδρας επί σοφία διαπρεπεστάτους. Η φήμη αυτού ως ιερέως λογίου και ρήτορος ευγλώττου τοσούτω μεγάλη έγένετο ώστε απέστειλε εις την έν Κωνσταντία σύνοδον, όπου απέθανε μικρόν μετά την άφιξίν αυτού, έν μηνί Απριλίω 1415. Έτάφη δέ έν τή εκκλησία των Δομινικάνων εις Κωνσταντίαν· τώ επιτάφιόν αυτού έγραψεν Αιείας ο Σύλλιος.

Είς διαφόρους τής Εύρώπης βιβλιοθήκας σώζονται πλείστοι αυτού έπιστολαί και διάφορα θεολογικά πραγματεία· δύο δέ έκ των έργων αυτού φαίνεται έτυπώθησαν. 1. Τρεις έπιστολαί περί παραλληλισμού τής αρχαίας και νέας Ρώμης. 2. Έρωτήματα — άπερ είσι Γραμματική τής Έλληνικής γλώσσης, έκ των πρώτων εις Ιταλίαν φανερωθέν.

—000—

Περί υιοθεσίας παρά τοις αρχαίοις Αθηναίοις.

Η παρ' ήμών μόν υιοθεσία, υπό των Ρωμαίων δέ adoptio ή adoptatio λεγομένη, εκκαλείτο υπό των πάλαι Αθηναίων εισποίησις, ένίοτε δέ άπλώς ποίησις ή θέσις. Τό όνομα δέ θετός αντίστοιχεί πρός τό των Ρωμαίων adoptivi (Αππ. Ρωμ. Έμφυλ. Γ. 13 14). Περί του υιοθετούντος πατρός έλέγγοτο ποιεΐσθαι, εισποιεΐσθαι ή και ποιεΐν ένίοτε, περί δέ του πατρός ή τής μητρός, (διότι ή μήτηρ μετά τον θάνατον του άνδρός αυτής ήδύνατο δοῦναι άδειαν τῷ υίῳ αὐτῆς τοῦ υιοθετηθῆναι παρ' άλλου), έλέγγοτο εκποιεΐν, και περί του υίου εκποιεΐσθαι ως πρός τό κατ'έπιπ μινον υ'· αυτού πατρικόν γένος, και εισποιεΐσθαι ως πρός τον οίκον υ' ου υιοθετεΐτο. Ο υιοθετηθείς έλέγγοτο ποιητός, εισποιητός ή θετός και αντίθετον πρός τον φυσικῶς και έννόμῳς έκ του πατρός γεννηθέντα, όστις εκκαλείτο γνήσιος. Έκαστος ήδύνατο ίνα εισποιηθῆ υίόν ήτοι ζῶν ή διά διαθήκης, εάν δέν είχε γνήσια τέκνα και ήν υγιής τον νουν· ήδύνατο δε καταστήσει διά διαθήκης κληρονόμον τής ουσίας αυτού, εάν τά τέκνα αυτού ήθελον αποθάνει μετ' αυτόν πριν έλθωσιν εις νόμιμον ηλικίαν (Αημ. κατά Στεφ. Ψευδ. 13). Ο ήθον άρρένα τέκνα δέν ήδύνατο διαθεῖναι την ουσίαν αυτού. Η διάταξις αὐτῆ τοῦ νόμου ήν στενωῶς συνδεμένη τῆ περι εἰσποῖσις, διότι εάν ο πατήρ είχεν εξουσίαν τοῦ εισποιεΐσθαι τινα ὑπαρχόντων αὐτῷ υίῳ, ο ποιητός υίός ήθελε κατασταθῆ συγκληρονόμος τοῖς γνήσιοις, ή υπέρβασις δέ αὐτῆ των πατρικῶν δικαίων οὐδένι υπό των νόμων συνεχωρεΐτο. Ποιητοί ήδύνατο γίνεσθαι μόνον πολίται Αθηναίοι. Εισποιούντο δέ και θυγατέρες όμοίως (τουλάχιστον διά διαθήκης) ως και υιοί (Ισαίος, περί του Αγνίου κλήρου). Ο θετός υίός μετέβαινον έκ του οίκου και του δήμου αυτού εις τον του εισποιήσαντος πατρός, εκληρονόμει την ουσίαν αυτού και εφύλαττε τά οικεία ιερά του τοιούτου αυτού πατρός· δέν ὑποχρεοῦτο μὲν ο ποιητός υίός ίνα λάβῃ τοῦ νέου αυτού πατρός τόνομα, αλλά κατεγράφετο ως υίός αυτού. Ο θετός υίός, εάν κατέλειπε γνήσιον αὐτοῦ τέκνον ίνα εκπροσωπήσῃ τον οίκον του εισποιήσανμένου αὐτόν πατρός, ήδύνατο επανελθῆν εις τό πρότερον αὐτοῦ γένος· αν επανήρχετο άνευ του όρου τούτου, απέβαλλε παν δικαίον ο ερ ήθελεν έχει επί του πατρός αυτού αν δέν εισποιεΐτο ὑπ' άλλου, οὐχί δέ και επί τῆς μητρός, διότι ή εισποίησις ή θέσις δέν επέφερον οὐδέν αποτελεσμα ως πρός τά επί τῆς μητρός αὐτοῦ δίκαια του ποιητοῦ υίου, αὐτῆ ηκολούθει εἶναι μήτηρ αὐτοῦ και μετά την έκ του πατρικοῦ οίκου εκποίησιν του υίου αὐτῆς.

Αν πατήρ τις, πολίτης Αθηναίος ὦν, επέβιου αδιάθετος ή άνευ εισποίησεως κατά νόμον ὑπ' αὐτοῦ ζῶντος γενομένης, εκληρονόμου την ουσίαν αὐτοῦ οί εγγιστα τῷ γένει αὐτοῦ προσήκοντες· ὅταν οί τοιοῦτοί· ενδιαφερόμενοι προσείχον τον νουν ίνα ἐμ-οδίζωσι πᾶσαν δολίαν εισποίησιν ή εξελέγγωσιν αὐτήν οὕτω γενομένην. Πᾶσα ἐτι ή κοινότης ένδιεφέρετο εις τό κωλύειν την εις τό σῶμα αὐτῆς εισαγωγῆν άνδρός ου πολίτου Αθηναίου όντος. Είς προστασίαν των δικαίων, α έκέκτηντο οί τῷ γένει των αποδιούντων εγγιστα προσήκοντες επί τῆς καταλιπομένης αδιαθέτου ουσίας αὐτών, κατά των προβαλλομένων αἰτίους ἀπακτησεις, εισποίησεως δλθεν ένεκα, ώφειλεν ο πατήρ ίνα εγγράφῃ τον υίόν αὐτοῦ, φάσει γεγονότα ή ποιητόν, εις τό λεγόμενον φρατρικόν γραμματεΐον, έν ώρισμένῳ χρόνῳ, τά Θαργῆλια, (Ισαίος περί του Απολλοδώρ. κλήρου, 3. 5) έν γνώσει και παρόντων των συγγενῶν (γεννητῶν) αὐτοῦ και των φρατέρων. Μετά τούτο ήν άναγκάιον ίνα κατατάτῃ αὐτόν

εις τό ληξιαρχικόν γραμματεΐον του δήμου του εισποιήσαντος πατρός· άνευ τούτου φαίνεται ότι δέν άπήλασε πάντων των δικαίων του πολίτου ως δημότις του νέου αυτού δήμου.

Και αν ή ποίησις έγίνετο διά διαθήκης ήν επίσης αναγκαία ή έγγραφη, ενεργουμένη, ως εικάζεται, ήτοι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ υίου ένηλικίου όντος, ή άλλως ὑπό του επιτρόπου ή άλλου τινος οικείου αὐτοῦ. Αν άνεφέρετο διαδικασία τις περί κλήρου μεταξῷ του θετοῦ έκ διαθήκης και των γεννητῶν του αποδιώσαντος, δέν ενηργεΐτο φαίνεται ή έγγραφη μέχρι τῆς κυρώσεως τῆς διαθήκης. Εάν τις απέθνησκεν άπαις και αδιάθετος ο πλησιέστερος των συγγενῶν αὐτοῦ, κατά τους περί κληρονομίας νόμους των Αθηναίων (Δημοστ. πρός Λεωχ. 6) έλάμβανε την ουσίαν αὐτοῦ ένε-α τῆς λεγομένης άρχιστείας κατά γένος.

Αί περί θέσεως διατάξεις παρά τοις Αθηναίοις, άσφαεις περιουθεΐσαι, παρέχουσι δυσκολίας τοῖς έρευνηταῖς, ή περί αὐτῶν δέ εκθεσις δέν ὑπάρχει ίσως όλος άμοιρος σφαλμάτων. Τά περί αὐτῆς καθόλου δεδομένα εξάγονται κυρίως έκ των λόγων του Ισαίου, και έκ των του Δημοσθένους κατά Μακαρτάτου και Λεωχάρους.

—000—

Τό κοινόν των Αιτωλῶν.

Οί κάτοικοι των μεσημβρινῶν τόπων τῆς ὑστερον ονομασθείσης Αἰτωλίας συνεδέοντο άλλήλοις δι όμοσπονδίας τινος όπό των Όμηρικῶν χρόνων (Ιλ. Β. 638 επ. Ν. 217). Ἐπι Θεουκιδίδου (Γ. II) αἱ μεταξῷ των ποτῶν Ἀγγελῶν και Εϋθύου διάφοροι Αἰτωλικάι φυλαί φαίνονται ανεξάρτητοι ὑπ' άλλῶν οὔσαι, ει και διά κοινῷ ονόματι, Αἰτωλοί, εκκαλοῦντο. Αλλ' όμως εἰς τινος περιστάσεις ένήργουν συμφωνίως, ως π. χ. ότε απέστειλλον πρεσβευσεις εις ξένας πόλεις, ή ήμύνοντο ὑπό κοινῷ έχθροῦ προσβαλλόμενοι (Θουκ. άνωτ. 95. κλ.) Έκ τούτου εξάγεται ότι δέν ὑπῆρχε μὲν διαρκής και ώρισμένη τις συμμαχία μεταξῷ αὐτῶν, αλλά κοινός εφισταμένος κίνδυνος συνέδεε αὐτούς πρός άλλήλους. Τό τοιοῦτο δέ διευκόλυνε την σύστασιν όμοσπονδίας ανάγκης επικειμένης. Η όμοσπονδία αὐτή φαίνεται λίαν ίσχυρά μικρόν μετά τον θάνατον του Μεγάλου Αλεξάνδρου, τούτέστιν επί του Λαμιακοῦ πολέμου κατά του Αντιπάτρου (Διόδ. ΙΘ. 66. Κ. 99). Η τότε διοργανώσις αὐτῆς άγνοεΐται, είχαν δέ πάντως πολιτευμαί τι, περί ου μάλιστα ὑπῆρχε σύγγραμμα του Αριστοτέλους (Στράβ. Ζ. 321). Είχε δέ τούτο βεβαίως ανάγκην εσωτερικῆς συνοχῆς και θεμελιῶν επί σταθερῶν τινων αρχῶν βινόντων. Τῷ 204 π. Χ. δύο έκ των μέγα δυναμίων άνδρῶν του κοινῷ των Αἰτωλῶν, ο Δορίμαχος και ο Σκόπας, ήρέθησαν ίνα κανονίσωσι τά τῆς πολιτείας νομογραφούντες· κατά συνέπειαν ίσως των νόμων τούτων εψηφίσθη δυο ὑστερον ετη γενική άποκοπή των γραῶν. (Πολύβ. Γ. I, άποσπ. Ιστορ. 68). Η μεταξῷ τῆς Αἰτωλικῆς και τῆς Αχαϊκῆς όμοσπονδίας διαφορά ήν ότι των μὲν Αἰτωλῶν συνίστατο εξ αρχῆς εξ εθνῶν ή φύλων, των δέ Αχαϊῶν έκ πόλεων. Όθεν δέν βλέπομεν παρά τοῖς πρώτοις, εφ' ὅλην την διάρκειαν τῆς όμοσπονδίας, τάς μεγάλας και αρχαίας πόλεις οὔτε δύναμιν τινα επί των άλλων κεκτημένας, οὔτε ὑπεροχῆν εσχημαίας· οὔτε τό θερμόν αὐτό, ή πρωτεύουσα τῆς όμοσπονδίας πόλις, εις ήν έποίουν άνέκαθεν τάς αρχαιρεσίας, εχρησίμευον ως ακρόπολις έν καιρῶς πολέμων. Απειλούμενοι ὑπό κινδύνων οί Αἰτωλοί κατέφυγον κατά προτίμησιν εις τάς δυσχωρίας και τά απόρρητα όρη αὐτῶν. (Πολύβ. Ε. 8, III. 31, ΚΗ. 4, Στράβ. Γ. 463).

Η υπερτάτη εξουσία τῆς όμοσπονδίας ήν τό λεγόμενον κοινόν των Αἰτωλῶν. Τό συνέδριον δέ τούτου είχε πίντως εξουσίαν του συητεΐν τά περί πολέμου και εϋρήνης, και αποδεικνύει τούς πολιτικούς και στρατιωτικούς άρχοντας τῆς όμοσπονδίας, φαίνεται δέ ότι εις τά συνέδρια ταῦτα του Αἰτωλικῶν κοινῷ δέν περιερίσκοντο πάντες, διότι πολλοί αὐτῶν ήσαν πτωχοί και κατώκων μικρῶν, και επί τούτοις αἱ ὁδοί ήσαν τραχύτεραι και μάλλον δύσβατοι ή εις πᾶν άλλο τῆς Ελλάδος μέρος. Τό πολιτευμα άρα τῆς όμοσπονδίας ταύτης ήν ονόματι δημοκρατικόν. Όθεν ή ονομασία Παναιτωλικόν, δι της ο Λίβιος ονομάζει τό συνέδριον των Αἰτωλῶν, σημαίνει κατά ταῦτα συνέλευσιν των πλουσιωτάτων και των μάλιστα ίσχυρῶν, οἵτινες πολλάκις εξέδιδον αποφάσεις λίαν αὐθαίρε-

τους και ὑπεσπύριζον άνόμους και παραλόγους πράξεις των δυνατῶν, ὑπό τό όνομα και την σκέπην Παναιτωλικῶν ψηφισμάτων.

Εἶπομεν ἤδη ότι ο συνήθης τῆς συνόου τόπος ήν τό Θέρμων· άλλ' έν εκτάτοις περιστάσει συνήγοντο και εις άλλας τῆς όμοσπονδίας πόλεις, και τοι μῆ έν τοῖς ὄριοις τῆς κυρίως Αἰτωλίας κειμέναις, οἷον έν Ηρακλείῳ, Ναυπάκτῳ, Ὑπάτῃ, Λαμιά, κλ. (Λίβ.). Πριν ή εισαχθῶσιν αἱ ὑποθέσεις εις τό συνέδριον εξητάζοντο ὑπό επιτροπῆς εκλεγομένης έκ του πλήθους, οἱ συνιστῶντες δέ ταύτην ὠνομάζοντο ἀπόκληται (Σουιδ. έν λ.). Συγγραφῆς τινες πιστεύουσιν ότι οί απόκλητοι απέτελουν διαρκῆ βουλήν, και ότι οί αποσταλέντες τριάκοντα άνδρες πρός τον Αντίοχον ήσαν επιτροπή έκ των απόκλητων (Πολύβ. Δ. 9, Κ. 10, ΚΑ. 3 Titmann Gr. Staatsverp. σελ. 727).

Η γενική συνόδος συνήγετο συνήως φθινοπώρου, ότε έποίουν και τάς αρχαιρεσίας αὐτῶν (Πολύβ. Δ. 37) Ο άνάτατος άρχων αὐτῶν εκκαλείτο, ως και παρά τοῖς Αχαιοῖς, στρατηγός, ή δέ αρχή αὐτοῦ ήν ενιαυσία. Πρώτος γνωστός του κοινῷ των Αἰτωλῶν άρχων έστιν ο κατά του στρατοῦ των Γαλατῶν αὐτούς οδηγῆσας Εϋρύδαμος (Παυσ. I. 15. 2). Ο στρατηγός είχεν εξουσίαν του συγκαλεΐν τό συνέδριον, προέδρευεν αὐτό, εἰσήγεν εις αὐτό τάς συζητητέας ὑποθέσεις και συνέλεγε τούς στρατευομένους, έλάμβανε μερίδα των γενομένων έν πολέμῳ λειῶν, αλλά δέν είχε φήρον εις τάς περί πολέμου ή εϋρήνης αποφάσεις. Η προφυλαξις αὐτῆ ήν συνετή, διότι ήδύνατο φιλοπόλεμος τυχόν στρατηγός νά περιπέσῃ τό κοινόν εις καταστρεπτικούς αὐτῷ πολέμους. Τό όνομα αὐτοῦ εγράφετο εις πάντα τῆ δημόσια έγγραφα, τάς συνθήκας και τά ψηφίσματα του κοινῷ των Αἰτωλῶν· εξαίρεσις τις τούτου φαίνεται εις την πρός τους Ρωμαίους εϋρήνην, διότι αὐτοί οὔτοι έν τῆ δυνάμει αὐτῶν ὑπαγορεύσαντες ταύτην παρέλιπον τον συνήθη τυπον. (Πολύβ. ΚΒ. 15). Μετά τον στρατηγόν ήν ο Ἴππαρχος και ο δημόσιος γραμματεΐς. Ἐπῆρχον εἰ παρά τῷ κοινῷ των Αἰτωλῶν και συνέδριον, χρέη διαιτητῶν ενεργούντες (Βαεκκ. C. I. τομ. Β. σελ. 633) και νομογράφοι, ποιοῦντες ίσως ὅτι οί παρ' Αθηναίους λεγόμενοι νομοθέται. (Βαεκκ. άνωτ. 857 858).

Παρεκτός των άνωτέρω μνημονευθέντων περί του Αἰτωλικῶν πολέμου οὐδέν άλλο περί αὐτοῦ σαφῶς οἶδαμεν. Δύο τινα επίρεασαν την όκραιότητα τῆς όμοσπονδίας ταύτης. Πρώτον ο έπι μεγάλης χώρας διασκορπισμός των αποτελουσῶν αὐτήν πόλεων, και ή απόστασις των εκτός τῆς Αἰτωλίας κειμένων, και εις τό κοινόν αὐτῆς άνήκουσῶν χωρῶν και πόλεων· διότι παρεκτός τῆς Θεσσαλίας και τῆς Λοκρίδος, περιελάμβανε πόλεις έν τῷ κέντρῳ τῆς Πελοποννήσου, την νήσον Κεφαλληνίαν πρός δυσμάς και την πόλιν Κίον έν τῇ Προποντίῃ πρός ανατολάς. Δεύτερον πολλάί των συμμαχιῶν πόλεων αναγκασθεΐσαι εις την μετά των Αἰτωλῶν ένωσιν κατέλειπον αὐτούς παρουσιαζόμενης ευκαιρίας. Αἱ άνήκουσαι εις την όμοσπονδίαν ταύτην πόλεις άπήλασαν πίντως ίσοπολιτείας, άλλ' επειδή αὐτῆ επεπράτο έν αύξηση την δύναμιν αὐτῆς έκ παντός τρόπου, οί Αἰτωλοί ὁμοίως έποίουντο φιλίας και συμμαχίας πρός άλλας πόλεις, οἵτινες δέν προσήρ,οντο εις την όμοσπονδίαν (Πολύβ. Β. 4). Η πολιτική ὑπαρξις του κοινῷ των Αἰτωλῶν κατελήθη τῷ 189 π. Χ. διά τῆς πρός τους Ρωμαίους συνθήκης, και τῆς προδοσίας των Ρωμαϊζόντων έν των Αἰτωλῶν, οἵτινες έγένοντο αἰτίοι τῷ 167 π. Χ. του θανάτου 560 έκ των άρίστων πολιτῶν, και τῆς αἰχμαλωτισέσεως και απαγωγῆς εις Ρώμην των επίσησάντων.

—000—

Περί Σχολείων. (Υπό Fr. Lieber.)

Τό σπουδαίον τοῦτο στοιχείον τῆς των νῦν χρόνων κοινωνίας άνήκει εις τά πολλά παραδείγματα, τά δεικνύοντα την βραδείαν πρόδον του ανθρώπου εις τελειοποίησιν των οσωιδεστέρων μερών τῆς κοινωνικῆς μηχανῆς. Η των σχολῶν αρχή πολλῶν άλλων τελειοποιητικῶν τῆς κοινωνίας μέσων νεωτέρα ὑπάρχει. Τά δέ εξ αὐτῶν ευεργετήματα περιορίζονται κυρίως και ως επί τό πλείστον εις τούς Εύρωπαίους, και τούς εξ αὐτῶν κατοικηθέντας άλλαχοῦ τῆς Εύρώπης τόπους. Η κατ' έπισημῶν Ιστορία τῆς προόδου αὐτῶν πολῷ τό διαφο-

ρον έχει, ατε δεικνύουσα πόσον βραδείως και επιτόνωσ τά καταστήματα ταῦτα, τά διαχέοντα υγιεις και σωστικῆς γνώσεις διά μυρίων ὀρετῶν, και αρδούοντα, οἷον εἴπειν, πᾶσαν τῆς κοινωνίας τῆν άρουραν, άφίκοντο εις την παρούσαν κατάστασιν τῆς βελτιώσεως αὐτῶν, ει και δέν ὑπάρχει αὐτῆ έτι τελεία και αποχρώσα, πολῷ δέ μάλιστα τούτου απέχουσα.

Κατά τους αρχαίους χρόνους ή άγωγή και ή διδασκαλία των παιδῶν ήν ὅλως ιδιωτικόν και οικιακόν έργον. Έν χώραις ένθα ίσχυε ιερατική ή βασιλική εξουσία συνεστάθησαν τό πρώτον σχολεία διά τά τέκνα των μεγιστάνων και τους ιερείς. Ο Μωυσῆς εδιδάχθη εις ιερατικόν έν Αίγυπτῳ σχολεΐον, και ο Κύρος εις διδακτήριον ίδιον τῆς Περσικῆς Πυλῆς. Οί των Ἰνδῶν Βραμῖνοι μετέδιδον παιδείας τοῖς εκλεκτοῖς έν αποκρύφτοις σχολείοις, και έν Παλαιστῆνῃ οἱ τάς γραφᾶς εἰδότες εδίδασκον εις τά σχολεία των προφητῶν, μεταγενεστέρως δέ εις τάς συναγωγᾶς και τά διδακτήρια των Ραββίνων, ένθα συνήγοντο οί μαθησιν επίζητούντες νεανίσκοι.

Τά ὠφελήματα των σχολείων τούτων ὀλίγος ήσαν πρόστά, ή δέ διδασκαλία συνίστατο εις διαλεκτικῆν, άνάγνωσιν, εκσητήθιαμα και άκρόασιν τῆς έρμηνείας των ιερῶν βιβλῶν. Ἐπι πρώτου και κατά τούτο ὑπῆρχαν οί Έλληνες. Από του 500 π. Χ. ἤδη έτους άρρενα και θήλεα έν ταις ελληνισι πόλεσι εδιδάσκοντο εις ιδιωτικά σχολεία άνάγνωσιν, γραφήν και αριθμητικῶν, καθότι οί νομοθέται κατέλειπον την άγωγήν και διδασκαλίαν των παιδῶν ὅλως εις τούς γονεΐς, εξαίρουμένης τῆς Σπάρτης, ένθα ο Λυκούργος, σκοπῶν ίνα καταστήσῃ τους συμπολίτας αὐτοῦ πολεμικούς και άνδρείους, εφρόνισε μάλλον περί τῆς αναπτύξεως των σωματικῶν δυναμειῶν αὐτῶν ή των διανοητικῶν, και άνέθεσεν εις την πολιτείαν την τοιαύτην των παιδῶν ανατροφήν. Οί πρός μάθησιν ὀργῶντες νέοι προσέφευγον εις τάς των φιλοσόφων και των σοφιστῶν δδασκαλίαις, ὡν πραδείγμα εκλεκτόν ὑπάρχει οί περιου έντες εις ήμας Σωκρατικός διάλογος. Οί έν τοῖς άγοραῖς οἰκούντες δέμενον άμαθεις και αγράμματοι. Τά αὐτά εγίνοντο και παρά Ρωμαίους, οἵτινες από του 300 π. Χ. έτους είχαν σχολεία άρρένων έν ταις πόλεσι, και από των χρόνων του Καίσαρος, πολίτου δικαία τοῖς διδασκαλίοις περιελαμένον, εκέκτητο άνωτερα των γραμματικῶν διδακτήρια, έν οἷς εδιδάσκοντο επιστημονικῶς ή Έλληνική και ή Λατινική. Από τούτων δέ οί εϋφεις και φιλομαθεῖς νεανίσκοι μετέβαινον εις τά των ῥητόρων σχολεία ένθα εδιδάσκοντο τό εϋ και δημοσίᾳ λέγειν (1). Αλλά τακτικόν σχολικόν σύστημα δέν ὑπῆρ έν οὐδενῳ πκρά τοῖς αρχαίοις έθνεσι. Τά σχολεία ήτοι περιωρίοντο εις ὠρισμένας τάξεις ή καθιστάνοντο ὑπό ιδιωτῶν εργολάβων έκ κερδοσκοπίας. Ο αυτοκράτωρ Ούεσπασιανός συνίστητε πρώτος δημοσίας καθηγησίας τῆς τε γραμματικῆς και τῆς ρητορικῆς, τάς μισθόν εκάστη αὐτῶν, πρός παιδευσιν των μελλόντων ίνα ὑπρητήσῃσι τό δημόσιον νέων τῷ δέ 150 μ. Χ. Αντωνίνος ο Πιος έθεμελίωσεν αυτοκρατορικά σχολεία έν ταις μείζονσι των τῶ Ρωμαϊκῶν κράτους πόλεσι, οἱ α πρώτου τά νῦν έν Γερμανία Γυμνάσια. Η αυτοκρατορική δέ τῆς Ρώμης σχολή, μετά την διοργάνωσιν αὐτῆς, τῷ 370, ὑπό του Ουαλεντινιανῶ ὀμοίως εμάλλον τοῖς νῦν Πανεπιστημίοις τῆς Γερμανίας, ει και δέν συνειργάζοντο συστηματικῶς οί αὐτῆς καθηγηταί.

(ἀκολουθεῖ.)

—000—

Η νῆσο: Γύαρως (τά Γύαρα, κατ' Αρρίανόν).

Η Γύαρως, νῆσος μικρά έν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, μεσημβρινοδυτικῶς τῆς Ανδρου κειμένη, άνήκει πάλαι εις τάς Κυκλάδας. Κατά τον Πλίνιον απέιχε τῆς Ανδρου 62 Ρωμ. μίλια, και ή περιμετρος αὐτῆς ήν 12. (1. 12. 53). Εἰ και κατάξηρος πάλαι ως και νῦν, συνοικεΐτο ὅμοις κατὰ τους αρχαίους χρόνους. Ην δέ έκ των ὀλίγων τόπων τῆς Έλληνικῆς χώρας οὗς επισκέφθη ο Στράβων, όστις λέγει περί αὐτῆς ότι προσορμισθεῖς έργα κωμῶν ὑπό άλλίων συνοικουόμενοι, οἵτινες επεμύσαν ένά εξ αὐτῶν πρεσβευτην εις Κόρινθον, πρός τον τότε εκεί διατρίβον α Καίσαρα μετά την έν Αστῶν ναυμαχίαν, ίνα παρακαλέσῃ αὐτόν περί κουριμῶ του φόρου, διότι έτέλουν

(1) Περί τούτου βλέπομεν πλείτε λόγον έκ τινῶν εκελούθων.

έτησίως 150 δραχμάς, μόλις δε ήδύναντο 100 μόνον να δίδωσι (Στραβ. 1. 485). Ήν δε τόσω πολυθρύλλητος και περιβόητος ή πτωχεία τών κατοίκων αυτής, ώστε χαριέντως ελέγετο ότι οί μύς εν αυτή διεβίβρωσκον τον σίδηρον (Αντιγ. Καρύστ. 51. Πλίν. Η. 43. Στεφ. Βυζ. εν λ. Γύαρος). Ήπι τής Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας ή Γύαρος εχρησίμευεν ως τόπος εξορίας, και ήν τρομερώτατος πάντων τών προς τούτο όρισμένων άλλων (Ιου. 1. 73 Πλουτ. π. φυγής 8).

Ήπι τής βασιλείας του Νέρωνος εξωρίσθη εις την νήσον ταύτην συν άλλοις και ό φιλόσοφος Μουσώνιος (Φιλοστρ. 6. Απόλλ. Ζ. 16). Ήπι τών χρόνων του Αντωνίου υπήρχον ενταύθα δύοται πορφυρεϊς αγρεύοντες πορφύρας (πορφυροφόρα όστρεα), μεθ' ών συγκατετάχθη και ό συνοδεύσας ενταύθα τον εξόριστον Δεινίαν Αγαθοκλής, ίνα κερδίζων ούτω τρέψη και τον φίλον αυτού (Λουκ. Τόξ. 18).

Ή νήσος αυτή υπήρχει ακατοίκητος, μεταβαίνουσιν εις αυτήν δε τό θέρος όλίγοι τινές ποιμένες ίνα βόσκησι ποίμνια Συρίων, οίς και άνήκει ήδη ή νήσος αυτή, Γουόρα κοινώς καλουμένη.

— 000 —

Βιβλία.

Ήξεδόθη άρτι τύποις Χ. Ν. Φιλαδελφείως υπό του τακτικού καθηγητού τής Ρωμαϊκής Νομοθεσίας εν τώ πανεπιστημίω Όθωνος και παρέδρου του Αρείου Πάγου, πολιτική Ρωμαϊκή Νομοθεσία, έπεξεργασθείσα επί τη βάσει του έγχειριδίου του Μαρτζόλ. Το όνομα του καθ' άπασαν την Ευρώπην άρίστης απολαύοντος δόξης Μαρτζόλ, ως και το του Μουλεμβρούχου και Βαγγερών, άφ' ών κυρίως άπήνησεν ό Κ. Φρεαρίτης τās προσθήκας και σημειώσεις δι' ών επλούτισε τό έργον αυτού, ως και αυτού τούτου του έπεξεργασθέντος καθηγητού, έστι πληρεστάτη και αξιόχρεως σύστασις τής αξίας του ποιήματος, πλείστην υπισχνουμένου την ώφέλειαν τοίς άκροαταίς τών διδασκαλειών αυτού και καθόλου τοίς θιασώταις τής επιστήμης του δικαίου. Ο Κύριος Φρεαρίτης παρεκτός τής καλής έκλογής τής βάσεως έφ' ήν ώκοδόμησε τό έργον αυτού, και τών αξιολόγων έρανισμάτων δι' ών επλούτισεν αυτό, καθίσταται αξιέπαινος έτι δι' ήν μετὰ πάσης επιμελείας μετεχειρίσθη καθαρεύουσαν γλώσσαν, σπουδάσας όσον οίόν τε εν' αποφυγή άηδεις τινας αναλύσεις και κακέμφοτα μόρια τής καθομιλουμένης, και ουτε τής γελοίας νέας σχολής τās κενοσπούδους ρήτρας, ουτε τής χυδαιότητος τās άηδίας ακολουθήσας. Έλπίζομεν ότι ουδείς θέλει μεμφθί τον Κύριον Φρεαρίτην διότι εν επιστημονικώ ουγγράμματι μετεχειρίσθη τοιαύτην γλώσσαν, ήτις ήθελε φανή άσκοπος εις συγγραφην βιβλίου ώρισμένου δι' άνάγνωσιν του κοινού λαού.

Τό άγγελόμενον βιβλίον, εκ 1220 σελίδων εις 8ον συκείμενον, τιμάται δραχμών 15 και εύρίσκεται παρ' τώ Κυρίω Χ. Ν. Φιλαδελφεί και τοίς βιβλιοπώλαις τής πρωτεύουσής.

— Ήξεδόθη έτι τύποις και δαπάναις. Σ. Κ. Βλαστού τό εξής συγγραμμάτιον.

Σύντομος πραγματεία περί έπικού μέτρου και έπικής διαλέκτου, συνταχθείσα κατά την εν τή Όμηρικη Γραμματικη Ειρηναίου του Θηρείου, υπό Έμμανουήλ Φωτιάδου του εκ Σερρών.

Αθήνησι, 1854, τιμάται δραχ. 1: 25.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ή Α. Μεγαλειότης ή γαληνοτάτη ήμϊων Άνασσα Αμαλία εύρηστήθη εν τή άκρα Αυτής φιλομουσία ίνα παρευρεθί τρίς εις τās εύδοκίμους εξετάσεις τών μαθητριών του καταστήματος τής Φιλεκπαιδευτικής Έταιρίας, έμφυχώσασα δια τής διαπρεπεστάτης παρουσίας Αυτής έτι μάλλον τον ζήλον και την φιλοτιμίαν τών διδασκομένων παρθένων, τών διδασκόντων διδασκάλων, και τών επαξίως διευθυνόντων τό διδακτήριον τούτο, τό υπό την άμεσον και βασιλικήν προστασίαν τής Α. Μ. διατελοϋν.

— Τό ύπουργείον τών Έκκλ. και τής Δημοσίας εκπαιδευσεως λαμβάνει πανταχόθεν εύαρέστους αναφοράς παρ' τών ε-

ξεταστικων και εφορευτικων επιτροπων των κατα το κρατος γυμνασιων και Έλλ. σχολειων, δημοσιων τε και ιδιωτικων περι των γενομενων ενιαυσιων εξετασεων της εις αυτα φοιτησης νεολαίας. Ευαρεστον και παρηγορον οντως υπαρχει ή εις την διανοητικην αναπτυξιν απαραμιλλος προκοπή των ελληνοπαιδων, αποτελεσμα ουσα της προνοιας της Κυβερνησεως, του ζήλου των διδασκόντων και της φιλομαθείας των μαθητευομενων.

— Ο Κύριος ύπουργός της Δ. εκπαιδευσεως, εν' οκα των πολλων και αγαθου μελλοντος παρασκευαστικων ασχολιων αυτου, δεν ήδυνήθη να παρευρεθί ειμή μόνον εις τās εξετάσεις των δύο της πρωτεύουσής γυμνασιων, του ιδιωτικου ελληνικου εκπαιδευτηριου του καθηγητου Κ. Γ. Παπαδοπουλου, του Αρσακειου παρθεναγωγείου της Φιλεκπαιδευτικής Έταιρίας, του Αμερικανικου παρθεναγωγείου, και του υπό της Κυρίας Κόρκι διευθυνομενου. Εκ πάντων τούτων απήλθεν εύχαριστημένος λίαν. Εις τὰ λοιπα εκπαιδευτήρια παρετήη, γινομενων των εξετασεων, εκ παραγγελίας του Κ. ύπουργου ό ζηλωτής των καλων αξιότιμος γενικος γραμματεϋς του ύπουργείου της εκπαιδευσεως Κ. Σπ. Σκουφος, ό μετὰ πολλου ζήλου εργαζόμενος και εις τὰ λοιπα δημοσια αυτου καθ' οκοντα, πλήρους εμπιστοσύνης απολαύων.

— Πόρρω της αληθείας εκπίπτει ότι πρόκειται περί συστάσεως άλλης διοικητικής Αστυνομίας εν Πειραιεί. Ή πρόθεσις διορισμου υπαστυνόμου εις όημον ένθα γένη πολλά και ετερόγλωσσα διατρίβουσι γνωρίζοντας ξένας γλώσσας, και εύγενή συμπεριφοράν έχοντος, έδωκεν άφορμήν εις διάπλασιν του περι συστάσεως ειδικής Αστυνομίας ειχοτολογήματος.

— Λέγεται ότι ό Κ. Κ. Στρατουδάκης, νέος χρηστός και δραστήριος, απέδειχθη υπαστυνόμος του βορειοανατολικου τμήματος των Αθηνων.

— Σαφείς και αναντιρρήτους εξωτερικās ειδήσεις δεν έχομεν άλλας, ειμή μόνον ότι επέκειτο ναυμαχία εις Κρονστάδ, ότι ή απάντησις της Ρωσσίας εις την πρόσκλησιν της Αυστρίας περί της εκκενώσεως της Τουρκικής χώρας από του στρατου της πρώτης ήν ότι ό Αυτοκράτωρ Νικόλαος δέχεται την προστάσιν των χριστιανων, όπως ώρίσθη αυτή δια του Βιενναίου πρωτοκόλλου των τεσσάρων δυνάμεων. Υποχρεούται να εκκενώση την Τουρκικήν χώραν, εάν εκ ταύτης εξέλθωσι και αι δυτικαι δυνάμεις και δεν εισέλθη Αυστριακός στρατός εις τās ήγεμονίας. Ή Ρωσσία θέλει περιορισθί επί του Σερέτου δια λόγους στρατηγικούς. Έστι δ' έτοιμη ίνα προβή εις διαπραγματεύσεις ειρήνης, όταν εγγυηθωσιν αυτή ότι εν τώ μεταξύ ουδέν θέλει επιχειρισθί κατ' αυτής.

— Ή ενεργουμένη ήδη αποχώρησις των Ρωσικων στρατων θεωρείται ως στρατηγικόν κίνημα, δυσερμήνευτον τοίς πολλοίς.

— Ότι όσονούπω εισέρχεται εις Δακίαν Αυστριακός στρατός θεωρείται ως βέβαιον και ώρισμενον ήδη πράγμα.

— Έδόθη, ως και άλλοτε, είπομεν, άδεια παρ' της Τουρκικής Κυβερνησεως, εμπιστοσύνην έχούσης εις την νύν Έλλ. Κυβερνησιν, να ταξειδεύωσιν εις τους Τουρκικους λιμένας τὰ υπό Έλληνικην σημαίαν πλοια επί δύο μήνας, μεθ' ους έσεται τετελεσμενη, ως ελπίζεται, ή ανανέωσις των εμπορικων και διπλωματικων σχέσεων αμφοτέρων των δυνάμεων — Έλλάδος και Τουρκίας. Ή άδεια αυτή δίδει αναψυχήν τινα εις τό άλλοτε μόν ζωηρόν και άκμαίον, εσχάτως δε απομαρανθέν, Έλληνικόν έμπόριον.

— Ο στρατηγός Κ. Δ. Καλλέργης ύπουργός των Στρατιωτικων έκομίσαστο άρτι επιστολήν περιποιητικωτάτην και παρ' του επί των εξωτερικων ύπουργου της Γαλλίας, υποσχομενου την πρόθυμον και ειλικρινή συνδρομήν των δύο δυτικων προστατίδων της Έλλάδος δυνάμεων υπέρ της Έλλάδος και των εξωτερικων αυτης συμφερόντων. Πάσης εύγνωμοσύνης αξιοι οντως εισιν οί τό καλόν ήμϊων μελετώντες και οί δι' ών τούτο ενεργείται.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.